stížnost snaží se dokázati, že závadný výrok jest způsobilý, aby podnik náhradní soukromé žalobkyně byl poškozen a v existenci ohrožován. Přečinu podle § 24 cit. zák. se však dopouští, kdo něčí úvěr ohrožuje nebo zmenšuje jeho schopnost k úvěru. Soud odvolací právem uvedl, že závadný výrok se vůbec nevztahuje na úvěrové poměry žalující firmy a netýká se důvěry v její platební schopnost a pohotovost. Trestným ve smyslu § 24 cit. zák. jest jen konkretní ohrožení úvěru nebo zmenšení schopnosti k úvěru, nestačí, že závadný výrok byl snad způsobilý, aby naznačené výsledky byly přivoděny. Zmateční stížnost se nesnaží dokázati ani po stránce objektivní, že úvěr náhradní soukromé žalobkyně byl ohrožen nebo jeho schopnost k úvěru zmenšena, tím méně lze po stránce subjektivní dojíti k závěru, že si obžalovaní byli vědomi toho, že výrok jejich ohrožuje úvěr žalující firmy nebo zmenšuje její schopnost k úvěru. Zmateční stížnost v této části byla tudíž jako bezdůvodná podle § 36 odst. I. tr. ř. nov. zamítnuta.

Zmateční stížností, založenou na § 385 č. 2 tr. ř., napadá náhradní soukromá žalobkyně rozsudek odvolacího soudu ve výroku, jímž jí nebylo přiznáno odškodné ve smyslu § 17 zák. č. 124/24 Sb. z. a n. Tato zmateční stížnost jest zákonem vyloučena. Odškodné není trestem, nýbrž zadostučiněním osobě napadené. Trestní řád uznává v § 385 č. 2 za věcný důvod zmatečnosti, když soud při vyměření trestu nezachoval trestní sazby, ustanovené v zákoně. Tento důvod zmatečnosti vztahuje se tedy na protizákonnosti při vyměření trestu, nikoli tedy při opatřeních jiných, jež povahu trestu nemají. První odstavec § 428 tr. ř. stanoví, že zmateční stížnost lze opříti o veškeré důvody zmatečnosti, uvedené v §§ 384 a 385 tr. ř. Zmateční stížností lze tedy uplatňovati jen taková věcná porušení zákona, jež jsou zahrnuta pod důvody zmatečnosti podle § 385 tr. ř. Poněvadž odškodné ve smyslu § 17 zák. č. 124/24 Sb. z. a n. pod předpisy o trestech zahrnouti nelze a zákon č. 124/24 předpis § 428 tr. ř. nerozšířil i na odškodné, jak by byl musel učiniti, kdyby byl chtěl výrok o odškodném učiniti předmětem zmateční stížnosti, plyne z toho, že proti rozhodnutí odvolacího soudu o odškodném nemá místo zmateční stížnost, že tedy soud odvolací rozhoduje o něm s konečnou platnosti. Zmateční stížnost v této části byla tudíž podle § 434 odst. III tr. ř. odmítnuta.

Čís. 4494.

Výrok rozsudku, jímž byl podle § 518 odst. VII. tr. ř. místo dvou trestů na svobodě, připouštějících ještě dobrodiní podmíněného odkladu, z nichž jeden byl pravoplatně odložen na zkušební dobu, vyměřen úhrnný trest na svobodě delší jednoho roku a vysloveno, že se ostatní ustanovení původních rozsudků kromě výměry trestů ponechávají v platnosti, jest sice nepřesný, není však zmatečný ve smyslu § 384 č. 10 tr. ř.

(Rozh. z 11. října 1932, Zm IV 394/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti K. Š. pro zločin křivého obvinění a pro zločin krádeže, která byla u krajského soudu v Košicích zahájena a dne 22. června 1932 rozsudkem o úhrnném trestu vyřízena, usnesl se o zmatečních stížnostech obžalovaného a veřejného žalobce ve veřejném zasedání senátu takto: Zmateční stížnosti se zamítají.

Důvody:

Napadeným rozsudkem byl obžalovanému vyměřen na místo trestů žaláře v trvání 1 roku a žaláře v trvání 4 měsíců, uložených mu dřívějšími samostatnými rozsudky krajského soudu v Košicích a krajského soudu v Jičíně, úhrnný trest žaláře 1 roku a 2 měsíců. Obžalovaný se domáhá jeho snížení na takovou míru, při níž by bylo lze trest podmínečně odložiti, vycházeje z předpokladu, že tento trest, hledíc k jeho trvání přes 1 rok, odložen nebyl; domáhá se pak v důsledku i tohoto odkladu samého; veřejný žalobce naproti tomu má za to, že je rozsudek v otázce odkladu výkonu trestu nesrozumitelný ve smyslu § 384 čís. 10 tr. ř., poněvadž uvedl, že ponechává jiná ustanovení původních rozsudků kromě výměry trestu nezměněná, tedy i ustanovení rozsudku krajského soudu v Jičíně, že se obžalovanému povoluje podmíněný odklad výkonu trestu 4 měsíců žaláře. Tomu odporuje výměra úhrnného trestu přes 1 rok, při níž jest podmíněný odklad trestu podle zákona vyloučen. Veřejný žalobce žádá proto zrušení rozsudku, po případě výslovný výrok, že úhrnný trest jest bezpodmínečný.

Zmateční stížnosti nejsou odůvodněny. Výměra úhrnného trestu, při níž obžalovanému z obou trestů v trvání dohromady 1 roku a 4 měsíců byly sleveny 2 měsíce, stala se správně podle zákona (§ 518 odst. 7 tr. ř.) na základě doby trvání trestů dřívějšími rozsudky uložených, odpovídá též poměru jejich těžkosti a nemohlo zejména býti uznáno na takový trest, při němž by podmíněný jeho odklad byl podle zákona přípustný, poněvadž by tak mohl býti uložen trest nejvýše 1 ročního žaláře, tudíž trest takový, jaký byl uznán přiměřeným za zločin křivého obvinění, kdežto těžký trest za zločin krádeže nedošel by v novém souhrnném trestu vůbec vyjádření. Souhrnný trest musil tudíž nutně jíti nad hranici, při které je podmíněný odklad výkonu trestu vyloučen; stěžovatel uznává sám, že trest v této výměře nelze podle zákona odložiti; i bez zvláštního výroku soudu platí o tomto trestu již podle zákona, že jest jeho podmíněný odklad vyloučen. Ztráta tohoto dobrodiní zákona, které je možné při trestech rozdílných, jest důsledkem zákonných ustanovení § 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení ve spojitosti s ustanoveními o výměře souhrnného trestu; zákon žádá v prv citovaném ustanovení jednotný výrok o podmíněnosti úhrnného trestu, tento však nesmí býti podle § 1 zákona o podmíněném odsouzení odložen, jakmile převyšuje dobu 1 roku. Nevyřkl-li tudíž krajský soud odklad úhrnného trestu, ačkoliv jeden z původních trestů byl pravoplatně odložen, druhý pak byl nižšími soudy též odložen a teprve nejvyšším soudem byl tento výrok zrušen z formálního důvodu, nebyl zákon nijak porušen a zmateční stížnost obžalovaného musila býti zamítnuta. Z těchto důvodů vysvítá též bezpodstatnost zmateční stížnosti veřejného žalobce. Trest

úhrnný jest již podle jeho délky považovati po zákonu za bezpodmínečně uložený a netřeba o tom zvláštního výroku. Nesrozumitelnost jest jen zdánlivá; odložen byl v původním rozsudku trest, který je nyní rozsudkem o trestu úhrnném pozbaven platnosti; tím jest nutně pozbaven platnosti i výrok o jeho podmíněném odkladu, neboť ten trest, který byl podmíněně odložen, tu již není a nemůže býti pochybnosti, že rozhodnutí o odkladu, které se naň vztahovalo, nemůže dojíti samo sebou výrazu a projevu při trestu souhrnném, který jest trestem novým. Vyjádření rozsudku o souhrnném trestu jest ovšem poněkud nepřesné, zmatek ve smyslu § 384 čís. 10 tr. ř. však nezakládá. Zmateční stížnosti byly tudíž podle § 36 I. odst. nov. k tr. ř. zamítnuty v zasedání senátu (§ 518 posl. odst. tr. ř.).

Čís. 4495.

Jestli boly vopred určené a v smysle § 16 odst. II. č. 4 zák. čl. XIV: 1914 príslušnému úradu ohlásené, a to označením určitých kalendárnych dní, obdobia, v ktorých bude periodický list vychádzať, vydavateľ je povinný ohlásiť úradu vždy aj zmenu týchto termínov.

(Rozh. z 12. októbra 1932, Zm IV 276/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. M., obžalovanej z priestupku podľa § 28 čís. 2 zák. čl. XIV:1914 na základe verejného pojednávania o opravnom prostriedku generálnej prokuratúry v záujme právnej jednotnosti takto sa usniesol:

Návrh generálnej prokuratúry, aby bolo podľa § 441 tr. p. vyslovené, že pravoplatným rozsudkom okresného súdu v Užhorode zo dňa 5. júna 1931, čiže rozsudkom krajského súdu v Užhorode ako odvolacieho trestného súdu zo dňa 10. februára 1932 bol porušený zákon v ustanovení bodu 2 § 28 so zreteľom na ustanovenie bodu 4 a posl. odst. § 16 zák. čl. XIV:1914, sa zamieta.

Dôvody:

Podľa trestných spisov okresný súd v Užhorode rozsudkom zo dňa 5. júna 1931 uznal na základe obžaloby zmocnenca štátneho zástupcu obžalovanú A. M. za vinnú, že ako vydavateľka periodického listu »Holos Žitja«, tlačeného v Užhorode, a) vydala 6. číslo tohoto listu 27. marca 1931 miesto dňa 25. marca 1931 a b) 7. číslo tohoto listu 11. apríla 1931 miesto dňa 10. apríla 1931, tedy v stanovenom čase neoznámila zmeny, nastalé v periodickom liste, ktoré jej § 16 posl. ods. zák. čl. XIV:1914 ukladá oznámiť, čím sa vraj dopustila dvojnásobného priestupku podľa § 28 čís. 2 zák. čl. XIV:1914 a bola odsúdená podľa § 28 cit. zák. so zreteľom na §§ 96, 97 tr. zák. a s použitím § 91 tr. zák. k peňažitému trestu 300 Kč a 100 Kč, ktorý sa má, bude-li nevymožiteľný, premeniť podľa § 8 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n. v trest uzamčenia na 3 dni. Výkon trestu obžalovanej odložený nebol. Podľa dôvodov rozsudku okresný súd neprijal za správnu obhajobu obžalovanej,